

Lá Thư Thụ Nhân

Subject: Cóc cuối tuần --- Chén Thuốc Rầy
From: Trần Văn Lương
Date: Thursday, April 19, 2018

Kính gửi đến quý anh chị con cóc cuối tuần.

Dạo:

*Mẹ cam thiên cổ đãng trình,
Để nhường cho cháu con mình phần ăn.*

Cóc cuối tuần:

Chén Thuốc Rầy

*(Như một nén hương để được cùng anh T
trưởng nhớ tới người mẹ hiền của anh)*

Con của mẹ, mẹ cầu con thứ lỗi,
Vì chiều nay khi mệt mỏi về nhà,
Con sẽ không còn thấy bóng mẹ già,
Tựa vách lá nhìn ra như mọi bữa.

Mẹ không muốn thấy lệ buồn con ứa,
Khi không còn mẹ nữa ở trần gian.
Chẳng riêng mình phải chịu cảnh lâm than,
Cả nước cũng điêu tàn trong tay giặc.

Lũ đầy tớ của bọn Tàu phương Bắc,
Đem đau buồn gieo rắc khắp non sông.
Cả nhà mình như lá chết mùa đông,
Bị gió quét đến đường cùng đen tối.

Ngày chúng bắt con lên đường tù tội,
Thì vợ con cũng khăn gói biệt tăm,
Bỏ đàn con, đứa lớn mới lên năm,
Đứa nhỏ nhất còn ẵm nằm bú sữa.

Mẹ từ đó lo chạy ăn từng bữa,
Đồ trong nhà, bán lần lữa cầm hơi,
Cùng loay hoay buôn chải chôn chợ trời,
Bòn mót gạo để nuôi bầy cháu nội.

Rừng núi lạnh, mẹ dẫm lần lặn lội,
Đi thăm con, nhấn vội được đôi lời,
Lòng đốn đau, lo khản Phật xin Trời,
Cho con khỏi vùi thây nơi hoang dã.

Sau gần chục năm ngục tù đầy đọa,
Con cuối cùng được chúng trả tự do.
Tám thân tàn đầy bệnh hoạn ốm o,
Về đến cửa, phải liềm lo kiếm sống.

Con và mẹ đều miệt mài lao động,
Mặc trẻ thơ tự chèo chống sớm chiều,
Tuy đến trường, chẳng được học bao nhiêu,
Vì "lý lịch", chịu lắm điều thua thiệt.

Sức khỏe mẹ theo thời gian cạn kiệt,
Đành quần quanh vớ vẩn việc trong nhà,
Lòng bồi hồi lẫn buồn bã xót xa,
Nhìn con phải một mình qua lối khổ.

Ngày cặm cùi gò xích lô dưới phố,
Chẳng quản thân, quên khốn khó nhọc nhằn,
Hốc hém nào cũng lặn lội trôi lăn,
Vẫn không kiếm đủ ăn, dù gắng gỏi.

Mẹ vẫn biết con nhiều khi rất đói,
Nhưng bên ngoài hùng hổ nói mình no,
Nhường phần ăn ít ỏi của con cho
Mẹ già với bầy con thơ còm cõi.

Mẹ không nhận thì con dần con giỗi,
Nhưng làm sao mẹ nuốt nổi, con ơi.
Lòng con như lòng mẹ cũng rồi bời,
Giờ chỉ biết oán mệnh trời sai quấy.

Sao con không nhận thấy,
Mẹ già rồi chẳng mấy cần ăn,
Nên muốn để dành phần
Cho đám cháu đang cần sức lớn.

Lòng mẹ thâm đau đớn,
Nhìn cháu mình chợt sung sướng bi bô,
Khi được bà lén sót chút khoai khô,
Chút cơm độn vào chiếc tô sứt mẻ.

Biết bao bận mẹ già vờ không khỏe,
Nhường miếng ăn cho lũ trẻ đói lòng,
Nhưng nói chưa kịp xong,
Con tròng mắt làm chúng không dám nhận.

Mẹ vốn biết lòng con luôn ân hận
Không làm xong bổn phận với gia đình,
Để mẹ già con đại phải điều linh,
Nên con vẫn tự trách mình vô dụng.

Mẹ nghĩ nếu mẹ còn dai dẳng sống,
Nhà dư người, sẽ túng thiếu triền miên,
Và bao lâu còn có lũ bạo quyền,
Thì đói rách, oan khiên còn đó mãi.

Mẹ dẫu mất, nhưng hồn nguyên ở lại,
Để ngày đêm khấn vái với Phật Trời,
Cho cháu con được sớm thoát ra khơi,
Được sống sót đến quê người xa lạ.

x

x x

Sau hai buổi đổ mồ hôi vất vả,
Người đàn ông tất tả lết về nhà,
Bàng hoàng khi thấy lũ trẻ quanh bà,
Quẹt mũi dãi, gào khóc la thảm thiết.

Người run rẩy, đôi chân dường rũ liệt,
Sụp xuống ghì xác chết mẹ trong tay.
Mắt khô cần, chẳng còn lệ để cay,
Trần trối ngó chén thuốc rầy đã cạn.

x

x x

Chập chùng mây kiếp nạn,
Bóng ai còn lảng vảng giữa trời đêm.

Trần Văn Lương
Cali, mùa Quóc Hận 2018

Lá Thư Thụ Nhân

Subject: Re: Cóc cuối tuần --- Chén Thuốc Rầy
From: Sơn Nguyễn (TN5)
Date: Thursday, April 19, 2018

Cám ơn anh Lương, bài thơ cho tôi nhiều xúc động. Tâm tình anh viết rất gần gũi với tôi và chắc hẳn cũng sẽ với biết bao người khốn khổ như vậy. Sau 30/4/1975, Ba tôi và tôi đi tù "cải tạo". Gia đình bị bao vây hộ khẩu, chị và các em bị ngưng việc, đói trơ xương! Nhà bị tịch thu đuổi đi kinh tế mới. Ba tôi mất trong tù, xác vùi xa tận xứ Bắc. Tôi trốn tù lang thang "homeless", mẹ bị khủng hoảng gần như mất trí và bà đã sống trong sợ hãi hốt hoảng kéo dài hàng chục năm để rồi sau cùng không còn đi đứng, nói năng gì được nữa! Thật tình tôi chẳng biết nói gì hơn là đồng cảm với anh và bất cứ ai còn có thể giữ được cảm xúc tan nát ngày mất mẹ quê hương.

43 năm đã qua! Muốn quên đi nhưng làm sao được! Nhìn biển đảo quê hương bị xâm phạm, nhìn bọn tàu ngang nhiên vào ở khắp nước VN, nhìn cửa khẩu mở toang cho hàng hóa tàu vào miễn thuế. Nhìn nông dân ngư dân, các cơ sở sản xuất VN đang bị trói tay chết dần vì không cạnh tranh nổi hàng hóa tàu. Nhìn kỹ hàng trăm ngàn thằng tàu không có đàn bà để lấy làm vợ phải chạy sang VN, nhìn hàng trăm ngàn trẻ em lai có cha "tàu khựa" sinh ra đang lớn lên tại VN sau hàng chục năm "Bauxit", "Formosa" hiện diện tồn tại và còn đang sinh sôi nảy nở. Nhìn tuổi trẻ VN đang "say sưa" vui chơi thi đua thời trang, ca hát qua hàng trăm các chương trình văn nghệ giải trí lớn nhỏ khắp nước! Nhìn chương trình giáo dục, ý thức về niềm tự hào lịch sử dân tộc của người trẻ, nhìn nhân cách và khuynh hướng sống của người dân VN. Họ sẽ làm gì khi đất nước bị xâm lăng ... !

Khi giòng sông Cửu Long đã bị tàu chặn nguồn, thì "vựa lúa" VN ngày xưa không còn nữa, khi biết vùng biển VN bị nhiễm độc, ngư dân bị xâm hại, rừng cây bị đốn phá hủy diệt ... thì sự sống chết của dân VN chắc hẳn phải bị lệ thuộc vào bọn tàu. Có lẽ một điều đau đớn phải nghĩ đến là "liệu" dân tộc VN sẽ bị diệt vong như Tây Tạng, Mông Cổ, Tân Cương hay không ?!!!! Nhưng mong rằng điều đó sẽ không xảy ra. Nếu đảng cộng sản và bọn lãnh đạo vĩnh viễn không còn tồn tại trên lãnh thổ VN nữa!

Mọi chuyện cùm xích tù đầy, thủ tiêu, đau thương tan tác, quyền làm người bị tước đoạt ... cho đến ngày nay. Tất cả đều bắt đầu từ ngày 30/4/1975. Làm sao có thể quên?! Kính gửi đến anh bài thơ cũ, nhưng tâm tình và cảm xúc vẫn còn đó trong lòng!

Tôi vẫn cùng anh

*Tôi ở đây cùng anh ngày tưởng nhớ
Bốn mươi năm còn biệt xứ xa nhà
Bao ngàn ngày ôm uất hận trời xa
Một kiếp đau, một quãng đời phiêu bạt*

*Việt Nam hồi quê hương tôi tan nát
Giặc tràn về người hốt hoảng thoát thân
Xác biển khơi, xương rùng núi chập chùng
Kẻ ở lại mang gông hờn xích khổ*

*Ngày Quốc Hận nghe niềm đau chực vỡ
Bước thời gian làm vắng bóng người thân
Ký ức ấy người quên lãng thêm dần
Còn ai nhớ bởi ai lần di tản ?*

*Tôi vẫn đến cùng anh ngày tưởng nhớ
Đôi cò bay trở một yêu thương
Nghe tim gan rách nát những trăm đường
Bao lâu nữa quê hương mình nắng ấm.*

S/. (2015)